د ملګري خور زما مینه
سید ادریس سادات
Ketabton.com
لنډه کیسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پیژندنه

نوم . د ملګري خور زما مينه

ترتیب کوونکی . د خزان پاڼه

لیکوال . سید ادریس سادات

ډیزاین . د خزان پاڼه

د لیکوال شماره. ۰۷۳۱۳٦۳۲۰۱

د ټلګرام چینل . https://t.me/bookandnovelsadat

د واټساپ ګروپ . https://chat.whatsapp.com/HerXXDLt9tM75o1BpOrBFN

که چیرته په ګروپونو کې اړ کېدلای نشی، نو له موږ سره په لاندې شمارو رابطه وکړئ.

0731363201

SAS

(c) ketabton.com: The Digital Library

که لوستلو مو يې د لاسه نه کيږي،
نو په غږيزه بڼه يې برخه په برخه له لاندې
لينک څخه اوريدلای شئ.

https://youtu.be/6pKKlnHxFFo?si=0JmWiIyAKRMXaVBF

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيل

زما او د هنري ډيره کلکه ملګرتيا وه، ما او هغه به د روژې په هرماښامي کې له کوره وتؤ، او د شپې ناوخته به بيرته کور ته راستنيدؤ.

کله به هم هنري زموږ کور کې د شپې لپاره پاتيده او کله به هم زه د هغوی په کور کې د شپې لپاره پاتيدم.

زموږ مينه داسې ښکاريده، چې په ژوند کې به مو هيڅوک هم سره جلا نکړي.

زموږ د کلکې ملګرتيا له کبله د هنري او زما پلار هم سره کلک ملګري شوي وو.

هغوی به هم لکه زموږ پشان يو ځای سره ګرځېدل، پدې سره په کلار کلار د هغوی زموږ د ټولې کورنۍ سره تګ راتګ پيل شو.

زنانه به مو هغوی کره ورتللې، او د هغوی زنانه به موږ کره راتللې!.

زموږ کورنۍ په ټول خاندان کې تر ټولو اعلا کورنۍ وه.

برعکس بيا د هنري دوی کورنۍ زموږ له کورنۍ هم پخپل خاندان کې د خدای بلا شهرت درلود.

د اختر په دريواړو ورځو کې به مختلفو ځايونو ته د چکر لپاره تلؤ.

مور، پلار، خويندو او ورونو ټولو به راځخه مننه کوله، چې د دوی سيالانې ملګرې او ملګري مو ورته پيدا کړي دي.

موږ به تل په غرونو ګرځېدؤ، د هنري دوی ټوله کورنۍ ډاکټران وؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

.او زمونږ ټوله کورنۍ لیکوالان، شاعران او د ادب مینوالان وو

.بس خدای رزق رساوه

د مور او پلار خالي دعا مو دا وه، چې خدایه د دغو دوو کورنیو مینه د قیامت په ورځ هم کمه نه کړې.

!او تل به يې دا شاعري زمزمه کوله

د ژوندون دا ورځې شپې دا د مینې سلسلې

خدای دې نکړي چې زمونږ منځ کې راشي فاصلې

د ورځو نه یوه ورځ د اختر په چکر مونږ وغوښتل، تر څو کامې ته د شیریخ خوړلو لپاره ولاړ شو.

د کامې پر سړک ډیره زیاته ګڼه ګوڼه وه، دا وخت هنري ته یو د کرولا موټر والا ښکنځل وکړل.

!هنري شترینګ ته ناست وو، ماته غوصه راغله

:ورته مې وویل

.هنري موټر در چابک که، چې درنه ولاړ نشي؛ هنري ټوډې ته پښه ورکړه

!په ډیر لږ څنډ سره يې کرولا ونیوله، کرولا والا هم ځانته ځان ویل

!موټر يې چابک کړ، په لاره کې مو ښه ضد وواهه

!مونږ ډیره خواري وکړه، مګر کرولا ته موماته ورنکړه، هنري ته سخته غوصه ورغله

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر يې غاړې ته ودراوه، شټرينګ يې په څوک وواهه.

داسې لکه ډېر زيات چې مايوسه وي، سر مې يې سينې ته رانږدې کړ.

ورته مې وويل:

خير دی هنري!

کيسه کې يې مه کيږه، اوس به څه وکړؤ نو!

دا وخت کرولا موټر والا بيرته راتاو شو، هنري ته يې کړل!

وروره دا خرکاډی دې چيرته کور کې ودروه، دا زموږ سره د مقابلې ندی، نور روان شو.

هنري سر راپورته کړ، هنبريک يې کش کړ، ما ورته وويل:

هلکه خيال کوه ته په غوصه يې!

اخيري ګير ته يې کړ، په فول پښه يې موټر له کرولا مخکې کړ، مګر کرولا بيا ورنه مخکې شوه.

ده چې پښه ورکړه، له هغې خوا په چپ لاس ټيلر راروان وو.

هنري بله لاره ونه ليده، په کرولا يې موټر وروست، کرولا له سړکه لاندې په ښي لاس کې درې څلور ملاقه واړول!

هنري په بانټ سيده د ډريور څوکۍ وهلی وه.

او ډريور ځای پر ځای مړ شوی وو، هنري چې له موټره کيوت، خوله يې وازه پاتې شوه.

لاسونو يې رپا پيل کړه، شيبه نه وه تېره چې د مخکې پوستې نه عسکر راغلل!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هنري ته ډير وويل:

هنري څه چې تختؤ، مرګ دې کړی دی.

مګر هغه ويرې نيولی وو، عسکرو له ما وپوښتل، ډريور څوک و؟

ومې ويل:

ډريور زه وم.

هنري په قهر جن انداز راوکتل، له جيبه يې د موټر اسناد راوباسل، دا د چا اسناد دي؟

ها

دا موټر کوم رنګ لري، ما وويل:

نه نه ډريور زه وم، دی دروغ وايې!

عسکرو هنري ته ځنځيرونه (ولچک) ورواچول، ماته يې کړل!.

د دې پوښتنه بيا د ښار په محکمه کې وکړه، پوليسو د هنري موټر هم قيد کړ.

هنري يې روان کړ، هنري ماته په عاجزانه انداز کتل، هغه يې له ګريوانه نيولی وو.

زه په ګونډو شوم، سترګو ته مې لاسونه ونيول، زما يار په داسې سخته کې وو.

مګر ما هيڅ هم کولای نشول، هغه يې ريښتيا هم د ښار محکمې ته راوړ.

د درېواړو کورنيو غړي په محکمه کې حاضر شول، د مړي کورنۍ، د هنري کورنۍ او زموږ کورنۍ!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محکمه کې قاضي وویل:

لومړی خو تاسې په خپله کلیوالي مسله کې دا خبره حل کړئ.

که هغسې ونشوه، بیا نو د هنري لپاره د اعدام سزا ده، ځکه چې قصاص په قصاص ختمیږي.

زموږ مشران د هنري لپاره د مړي له کورنۍ سره کښیناستل، ډیر زیات عذر و زاري یې ورته وکړل.

مګر هغوی ویل:

چې زما ځوی یې قصدا وهلی دی.

چې زما ځوی نه وي، ولې یې قاتل ژوندی وګرځي.

د دواړو کورنیو خواخوږو خپلوانو خبره د کلي جرګې ته ورسوله، هغوی هم شینواري وو، موږ هم!

مګر هنري دوی بیا د بټي کوټ وو، خو ټول شینوارو کې راځي.

او دوی ټولو پدې فیصله وکړه، چې دوه په دوه به جرګې ته کښېنو.

فیصله داسې وشوه، چې راتلونکې شنبې ته به موږ دواړه کورنۍ لس لس لکه روپۍ د مړي کورنۍ ته ورکوو.

او جرګې چې هره فیصله وکړه، هغه به دواړه مني، که چا ونه منله، د هغې لس لکه روپۍ به سوزیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرانو جرګه وه، موږ پکې نه وو.

يوه ورځ زموږ په کور کې خبره خوره شوه، چې هنري يې خوشې کړ.

ما په منډه منډه ځان د هنري دوی کور ته ورساوه.

هنري راووواته، ورته مې وويل:

دا څنګه خوشې شوې، ياره؟

ويې ويل:

ولا نه پوهيږم، ورور!

خو خلک وايي چې د جرګې له مخې يې خبره هواره کړې ده.

خا

نو دا خو مړی وو، په بدل کې به يې څه ورکړي وي؟

ويې ويل:

ته دا خبرې پريږده، راځه ياره!

چې لګ دې کوڅو کې وګرځو، د معبث کټملو سخت خوړلی يم.

بيخي خراب يم، ياره!

ما ورته وويل:

دا څه وايي يار!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو په هغې ورځ ما پوليسو ته ويلي وو کنه!

چې زه ګاډيوان وم، هغې وويل:

ياره ته هم عجيبه يې، غلطي زما وه، او سخته به يې تا تيروله ها؟

داسې خو نو نشي کېداى، خير مګر سخت وخت خو هاغه وو.

چې په لومړي ځل مې د لاسه مرګ وشو، هاغه صحنه به مې تر مرګه هم له ياده ونه وځي.

شفيقه ما به خداى وبښي؟

دا وخت يوه نجلۍ تور سر د هنري و خواته منډې راوهلې، د نجلۍ ښايست شغلې کولې.

پيغله وه، له ما يې هر څه هير کړل، ډير ژر د هنري و خواته راورسېده.

په ژړا ژړا يې ورته داسې وويل:

لالا ستا د مرګ اجوره به اوس زه ادا کووم.

خير دى لالا زه ښايسته ژوند غواړم، ښه ميړه غواړم.

ښايسته بچيان غواړم.

هنري هک حيران شو، ماته يې وکتل، بيا يې خپلې خور مريم ته وکتل!

ورته ويې ويل:

څه څه زه خو ستا په يوه خبره هم پوه نشوم.

او ته کور نه ولې په داسې حال کې راوتې يې ها!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پړونی دې په سر که،

مریم په سلګیو کې وویل:

لالا جرګې پریکړه کړې، چې ما ستا د قتل په مقابله کې هغې کورنۍ ته په بدو کې ورکړې.

هغه سړی د مړې پلار دی.

ما خو داسې ژوند له خدایه نه وو غوښتی!

هنري ماته راوکتل، د خولې نه یې د ژړا دردونکی غږ راووت، ما ځانته رانږدې کړه.

ورته مې تسلي ورکړه، هنري ته مې وویل:

هنري باید یو ښه پلان جوړ کړو.

تر څو له دغه مشکل څخه نور خلاص شؤ، هنري وویل:

سمه ده.

زه نن شپه سوچ وهم، سبا درته وایم.

ما وویل سمه ده،

دا شپه هم تیره شوه، په سبا یې هنري د خپلې خور سره چې د حیا څادر یې په سر وو

او حجاب یې کړی وو، راته یې وویل:

شفیقه وروره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا راته یو وخت ویلي وو، چې هنري هر وخت په سخته کې شوې، نو ماته غږ وکړه،

انشاالله د ځانه هم درته تیر یم.

نن په سخته کې یم، وروره!

ستا مرستې ته ډیره زیاته اړتیا لرم.

ما ورته وویل:

وایه وروره!

زه څه مرسته درسره کولای شم.

راته یې وویل:

اوس خو صرف دومره وکړه، چې موبایل دې مات کړه، او ما سره راځهٔ

نوره خبره به درته وروسته وکړم.

موبایل مې د دوو کاڼو منځ کې کیښود او د پاسه مې په بل کاڼي وواهه!

دوه ټوټې شو، بیا یې وویل:

سیمکارتونه دې هم مات کړه، په سخته مې ورسره ومنله!

له کلي د ځنګله خواته روان شؤ، زموږ د کلي ځنګل هم ډیر ویروونکی وو.

او دا وخت د سهار څلور بجې وې، هره خوا د شپې خړه وه.

یخ هم ځانته څه ویل!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

.د مرفانو يو نيم آواز تر غوږه کېده، نور هيڅ هم نه وو

د ځنګله په منځ کې د خدای درې پښيمانه ګناهګارانو منډې وهلې، دوې داسې ګناه کړې
!.وه، چې شايد خدای په توبې ښښلی وای، مګر د کلي خلکو نه ښښل

.په ځنګله کې ډير تيز ولاړو، تر يو ساعت مزل وروسته د ځنګله منځ سړک ته ورسېدو

په کلي کې ځکه په موټر کې نه کښيناستو، چې بيا له هغې ځايه موټروان پيدا کيدای
.شو

.د ځنګله په اخره کې دموټر په انتظار کيناستو، څه شيبه وروسته يو موټر راښکاره شو

موږ د کابل په لور سفر ته مخه کړه، په کابل کې هنري زه او مريم يو جماعت ته بوتلو،
:ماته يې وويل

شفيقه زه په خپل ژوند کې يوه دغه نيازبينه خور لرم، زه نه غواړم چې د دې ژوند دې
.تنور شي

.خير دی، زما له خور سره واده وکړه، او لدې ځايه تاسې دواړه قاچاقي بهر ته لاړ شی

دوهمه برخه

هنري زما او د مريم واده وکړ، او زموږ لپاره يې له کابله د يو قاچاقبر سره خبره وکړه، تر
!.څو مو ايران ته پخير ورسوي

.موږ کابل کې په اوږد بس کې سپاره شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

.يو ساعت مو ورته انتظار وکړ، تر هغې وروسته بس حرکت پيل کړ

.ما سره غم زما د کورنۍ وو، چې په هغوی به زما په بيلتون کې څه تيريږي

آيا هغوی به دا شرم پر ځان يوړلای شي، چې شفيق د خپل يار او ملګري هنري خور تختولې ده؟

آيا هغوی ته به ژوند خوند ورکړي کنه؟

د هنري او شفيق ملګرتيا خو څاری نه درلود، دوی داسې فکر هم کړی نه وو، چې له داسې ستونزو سره به مخ شي.

.خو اوس پرې راغله، ما مريم ته وکتل!

.مريم پر ما له مخکې نه مينه وه، د هغې زه خوښ وم

.خو د پښتو رواجونو او د ورونو او پلار غوسو د هغې شخصيت وژلی وو

.او هغې دا هم ويلای نشول، چې شايد شفيق زما لپاره ښه وي

.او زموږ د دواړو کورنيو خپلوي به پدې رشتې سره لا پښه شي

خير د هغې ارمان پوره شو، او ما هم د هغې سترګو ته په کتلو د خپل يار هنري مينه ماته کړه!ـ

.د هغې سترګې هنري ته تللې وې، ويختانو يې هم خرمه يې رنګ درلود

د کابل اوږد وي ای پي موټر له کابله د نيمروز پر لور حرکت وکړ، هنري له ګاډي ښکته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورې د موټر په اخیري سیټ کې ناست وو، په ښیښه کې هنري ښکارېده، هغې له درده د ډک خفګان لاس خوځاوه.

.ماته سخته ژړا راغله، ځکه چې خدای خبر اوس به له هنري سره څه کیږي

خو هنري له ماسره وعده کړې وه، چې زه بیا کلي ته نه ځم، او دلته په لارو کوڅو کې له خپلې کورنۍ نه ځان غیبوم.

.!موټر په خپله لاره رهي وو، ډیر په منډه منډه یې د نیمروز په لوري ځغاستل

.یو وخت په مریم د خوب جټکه راغله، هغې په ناپامۍ کې خپل سر زما په ولي کېښود

.ما فکر وکړ، لکه ویده شوه

ژر ژر مې له جیبه هغه موبایل راوباسه، چې په کابل کې مې مې د هنري نه پټ اخیستی وو.

!او آسیه ته مې مسیج وکړ، ورته مې ولیکل

!سلام ګرانې

.زه په ډیر سخت مشکل کې یم، ما ویل چې ستا به راته سودا وي

.ادا دی اوس یو څه فارغ شوم

:اسیه

ګرانه چیرته وې، مخکې مې درته څومره مسیجونه کړي دي، ته وګوره ټول واټساپ بدې ډک وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې کتل ګرانې هیله ده مه خفه کیږه، کله چې مې بیا موقع پیدا کړه، خبرې درسره کووم، سمه ده؟

!.موبایل مې زنې ته نږدې کړ، د بس په مخامخ کونج کې سوچ یوړم

یو ځل مې مریم ته وکتل، د هغې معصومې سترګې او د بلې خوا زما پشان یو شیطان چې پـه ورځ کې پنځلس جنکیانې بدلوي رابدلوي.

.شپه وه، یو وخت مې په سوچونه کې سترګې سره ورغلې وې

.یو دم چا غږ وکړ، ورونو پاځئ، د لمونځ وخت دی

.دا مهال سهار وو، ټول خلک د لمونځ کولو لپاره لاندې کیوتل، زه هم راکیوتم

.په یخه هوا کې مې په یخو اوبو اودس وکړ، او لمونځ مې ادا کړ

.بیرته چې موټر ته وختم، د مریم حجاب نه وو

.سر یې ببر وو، سترګو کې یې د درد اوښکې له ورایه معلومیدې؛ هغې شور جوړ کړ

:زه یې په سینه ووهلم، ما ورته وویل

!څه کیسه ده مریم

احوال راکړه، ویل یې دا نمبر د چا دی؟ ها؟

:نمبر د آسیه وو، ورته مې وویل

... ګوره مریم دا

!شفیقه هڅې فضول بهانې مه جوړوه، که ته لدې جینۍ سره مینه لرې نو ورشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دې په لاره کې نه خنډ کيږم.

مګر زما ژوند مه بربادوه، مريم له بس نه کېوته!.

زه هم پسې ورغلم، په زور مې بس ته راپورته کړه.

ورته غوصه شوم،

ما او تا تر اوسه لا سم نه پيژنو، زه پوره هڅه کووم، چې بدل شم.

د خپل يار لپاره، د هنري لپاره به زه اور ته هم ودانګم، دا خو ورې خبرې دي.

مريم وويل:

زه په تا څنګه باور وکړم،

هنري درياد کړه، زموږ د دواړو کورنيو مينه دريادة کړه.

ته ما په مينه او خوښه ځانته واده کړې نه يې، تا سره ما د هنري په وينا واده وکړه، او ما له هغې سره دا ژمنه کړې ده.

چې تر څو زه ژوندی يم، نو ستا د خور ژوند به انشاالله ګل ګلزار وي، اوس نو ته نورې خبرې مکوه!.

او فکر دې خالي دېته ونيسه چې موږ بايد پخير اروپا ته ځان ورسوؤ.

يو څه سوچ يې وواهه، بيا يې سر وخوراوه، راته يې وويل:

اوس راته صفا صفا ووايه اسيه څوک ده؟

ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما يو كتاب يې يو وخت لوستی وو، بيا يې راته مسيج کړی وو، ملگرتيا مو سره جوړه سوه.

هغه له ما سره مينه لري، خو زما داسې چنديانې نه خوښيږي،

نو چې ستا نه خوښيږي، بيا يې ولې نمبر له ځانه سره ساتې، ژر ژر كوه ډيليټ يې كړه هله!.

د هنري خور وه، هماغسې تيزه او غوصه ناكه!

نمبر مې ډيليټ كړ، مريم په ژړا شوه، زما په ولې يې سر كېښود، ومې ويل ولې، ولې ژاړې مريم؟

په ژړغوني انداز يې وويل:

شفيقه د يوې نجلۍ او هلک ارمان پخپل ژوند كې دا وي، چې د واده شپه په سره جوړه كې هلک خپله ميرمن ويني، او نجلۍ په سپينه جوړه او تور واسکټ كې خپل بادشاه خاوند ويني، مگر موږ بدبختو ته گوره!.

لومړی د خړ كابل د لارو گرد ووهلو، او بيا تر هغې وروسته راباندې په تورو او د غم جامو كې د واده شپه راروانه ده.

په داسې حال كې چې زه ښه پوهيږم، چې پدې شپه كې به د يو بل مخ هم ونه وينو.

گوتې مې يې سترگو ته ورنږدې كړې، گرمې اوښكې مې يې لمس كړې.

بدن مې يو رقم جټكه وخوړه، موټروان ته مې وويل:

گاډی ودروه موږ كوزيږو، مريم حيرانه شوه!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر ژر موټر ودرید، ما او مریم له ګاډي څخه راکوز شو؛ دا ځای د زابل دښته وه، هیڅ آبادي نه تر سترګو کېده.

ما چې وکتل، زموږ بس هم تر ډېر لیرې ځایه تللی وو، بله لاره نه وه، بس په دښته کې مو مزل شروع کړ، خو سړک به مو نه پریخود.

تر یو څه مزل وروسته یو آباد کلی په نظر راغی، پدې کلي کې ګڼ شمیر خلک وو.

کلی په ژوره وو، زیړ مازدیګری وو؛ له لیرې ځایه ښکاریده، چې یو تور سړی ولاړ دی.

او له ساه څخه د بوقې په ذریعه اوبه راوچتوې، بله خوا بیا یو یو ځای زنانه وو د خپل کور انګړونه جارو کول!.

موږ هم پدې کلي ورګډ شؤ، غوښتل مې د یوې شپې لپاره اطاق په کرایه کړم.

مګر د کلي خلکو محاصره کړم، پوښتنې یې کولې چې تاسې څوک یاست؟ له کومه ځایه راغلي یاست؟ ایا دا نجلۍ خو بدې راتختولي نه وي؟

ما ورته ویل چې دا زما میرمن ده، مګر هغوی باور نکاوه، په اخر کې یې مریم هم یوې غاړې ته کړه زه هم!.

له ما یې د هغې د مور، پلار او کورنۍ په اړه وپوښتل، او له هغې یې زما د کورنۍ په اړه وپوښتل!.

دا چې موږ دواړو د یو بل پلار مور او کورنۍ پیژندل، نو خلک یقیني شول، چې دوی واقعا میړه او خاوند دي.

دې خلکو وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې زموږ ميلمانه ياست، نن شپه به موږ تاسې داسې ونازوؤ، چې هيڅکله به هم چا داسې نازولي نه ياست.

ما او مريم خوشحاله شو، مريم ته مې وکتل، سترګې يې په شوخۍ رانه واړولې.

راته کړل يې، ډارنه دومره زيږ شوی شوی وې، بيا يې وخندل!.

ومې ويل ګوره داسې خبرې به زما په حق کې نه کوې خا!.

ويې ويل کوم يې کوم يې کوم يې

څه به وکړې ها!.

هيڅ مې ورته ونه ويل، دې خلکو موږ ته زموږ کوټه او د بيده کېدو ځای راوخود.

نور بيرون د ځپل عبادت پر لور ووتل، ماته يې هم وويل راځه.

زه چې ورووتم، ماته مې د مدرسې د استاذ خبره ذهن ته ودريده، چې ويل به يې برياليان الله هو ډير وايې او دې لفظ سره نڅا هم کوي.

ما هغه وخت دا نه منله، مګر دا ځل مې په ريښتيني ډول پخپلو سترګو وليدل، هغوی توبه د الله نوم ته نڅا کوله!.

يو نفر يې زما و خواته راغی، راته يې وويل:

ايا د الله نوم په اوريدلو سره ستا په وجود کې جذبه نه راځي؟

ومې ويل:

الله تعالی زموږ رب دی، مګر الله تعالی فرمايلي دي، چې تاسې زما عبادت وکړئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ماته نڅا وکړئ، د خلکو تندي راته تريو شول، بس نور مې څه ورته ونه ويل؛ ځکه چې شپه يې راکړې وه.

احسان يې راباندې کړی وو، ځکه زه هم غلی شوم.

شپه ناوخته شوه، خلک ټول خپلو خپلو استوګنځايونو ته ستانه شول!.

ما آسمان ته وکتل، په آسمان کې ځليدونکو ستورو هم ژړل او هم يې خندل؛ له يو خوا په ژوند کې په لومړي ځل خپلې کوټې ته پدې نيت ورتلم، چې خپله بي بي به لمس کړم.

ورسره به وخاندم، د مينې د ژوند شروعات به ورسره وکړم.

مګر له بلې خوا مو راتلونکی نا معلوم وو، زما په شان معصوم هلک يوه د حيا نه ډکه نجلۍ له کوره تختولې وه.

او واده يې هم ورسره کړی وو، زړه نا زړه خونې ته ولاړم.

سلام مې واچاوه؛ مريم هم سره جوړه له کومې خوا پيدا کړې وه.

ډيره ښکلې ورسره ښکارېده، خوا ته يې ورغلم.

مريم!

که زموږ ژوند هر ډول دی، خو دا واوره يو وخت به داسې هم راشي چې زه به دا سختيانې پخپل يو کتاب کې وليکم.

او دا درته په يقين سره وايم چې انشاالله دا کتاب به ډير زيات خلک خوښ کړي.

مريم زما په خوله ګوته راکېښوده، او ويې ويل؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

.!نن هغه ورځ ده، چې ما به له خدایه په سوالونو غوښته؛ نن هر څه هیر کړه

غم خوشحالیانې هر څه هېر کړه، نن شپه به صرف زما او ستا وي، بل هیڅوک هم پکې
.!نشي ځایدای

ریښتیا تا دوه رکعته شکرانه لمونځ کړی دی؟

ومې ویل:

نه

.ویل یې پاځه هله دوه رکعته لمونځ په لوړ غږ سره وکړه، چې زه هم درپسې شاته ودریږم

دریمه برخه

.ما په لوړ غږ سره لمونځ شروع کړ، او شاته راپسې مریم هم ودریده

!دوه رکعته شکرانه لمونځ مو وکړ، او بیا مو ورپسې دعاګانې ولوستلې

که هر ډول وه، خو بیا هم د خوشحالی شپه وه، او داسې شپه په ټول عمر کې صرف یو ځل
.راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه هم نوره په تیرېدو شوه، د ژوند هاغه آرمانونه مو زیاتر پوره شول، چې په کوچنیوالي کې به مو صرف په خیال کې راتلل، ژوند هم عجیبه شی دی.

اول د انسان ارمان پوره کیږي، نه د!

خو چې پوره شي، بیا به ضرور پکې داسې یو نیم څه کمی وي.

یو وخت د مریم په تورو ویختو خوب یوړم، فکر مې شو چا دراوزه وټکوله، له خوبه پاڅېدم.

لا سهار وو، خو د دې کلي خلک به ټول سهار وختي یوځای جمعې ته تلل، ځکه یې مونږ هم له ځانه سره کړو.

او ورسره روان شؤ، دا یې ښه عادت وو، ځکه دوی نه غوښتل چې په کلي کې دې یې بې لمانځه کس پاتې شي.

ځکه چې له یو بې لمانځه سره الله تعالی په شپیته کورونو عذاب نازلوي.

نور خو هر څه سم وو، مګر له ما سره دا وخت د حمام کولو فکر وو، ځکه چې د واده شپه مې تېره کړې وه.

او باید څو لوټې اوبه مې په سر اړولی وی، تر څو د لمونځ لپاره پاک شوی وای؛ مګر دومره جرأت اوس چا کې وو.

چې د غسل کولو ځای مې ورنه پوښتلای وای، ډیر هاخوا دیخوا شوم.

مګر دا چې خلک به مې وکتل، چې په سترګو به یې لاسونه کشول، راکشول، بیا به ورنه وروسته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس د یو بابا خوا ته ورننږدې شوم.

ورنه مې د غسل د ځای پوښتنه وکړه، تور مخ یې راواړاوه، ماته چې یې راوکتل، نرۍ خندا هم ورغله خو ځان یې کنټرول کړ.

راته کړل یې:

راځه جماعت کې به درته زه څه لاره برابره کړم.

جماعت یو څه د کلي نه لرې وو، له زوړ بوډا مې پوښتنه وکړه.

دا جماعت مو ولې دومره لرې جوړ کړی دی؟

موږ خو ننګرهار کې له کورونو سره نږدې نږدې مسجدونه جوړوو.

وراره:

جماعت ته په تلو سره له انسانه په هر قدم سره یوه ګناه غورځیږي، او یوه نیکي ورته په کتاب کې لیکل کیږي.

ځکه موږ له خپل کلي دومره لیرې جماعت جوړ کړی دی.

ښه ښه اوس پوه شوم.

تر یو څه شیبې وروسته مسجد ته راورسیدؤ، بوډا سړي غسل خانه راوخوده.

زه هم ورغلم، اوبه یخې وې، خو بله چاره نه وه، له سنګ غسل خانې نه هم رپیدونکي غږونه راپورته کېدل...!

(c) ketabton.com: The Digital Library

!...د انسانانو خاموشي وه، صرف ګونګټانو آوازونه کول

!...د سهار څلور بجې وې، د حمام خانې نه راووتم؛ بیرون هر چا د خوب اصویلي کول

په جماعت کې زمکنی فرش یا قالینه نه وه، خلکو ویل چې مینځلو لپاره یې ټولې کړې دي.

ځمکه پښه وه، ډیره یښه لګېده،

.خپل څلور رکعتي لمونځ مې ادا کړ، د مسافرۍ کنجایش هم پکې نه وو

په هر حال لاسونه مې د دعا په پار پورته کړل، تر دعا وروسته مې خپلې څپلۍ په پښو .کړې، له مسجده روان شوم

.څنګه چې له مسجده راووتم، ګورم مخې ته مې عسکر ولاړ وو

!..ولچک یې راواچول

.یوې بند خونې ته یې یوړم

لږ وخت کې یې مریم هم راوړه، او یو څه شیبه وروسته یو څه ډله خلک زندان ته !..راننوتل

!...زما په سترګو توره پټۍ لګیدلې وه، هیڅوک هم راته سم نه ښکارېدل

.هر کله چې یې راته تر سترګو پټۍ لرې کړه، ګورم چې د هنري او مریم پلار دی

.زه تر دې مهاله نه پوهېدم، چې زموږ ادرس به دوی ته چا ورکړی وو

.موږ یې په موټرو کې واچولو، خپلو کورونو ته یې بوتللو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې يې زموږ لاسونه له زولنو خلاص کړل، پلار ورور مور ټول خفه وو.

هیڅا هم راسره سترګې نه مخامخ کولې..!

زموږ د دواړو لاسونه يې خلاص کړل، ما له ټولو وپوښتل څه شوي دي.

ولې داسې خفه ټول ولاړ یاست؟

ټولو له درده ډکه ژړا کوله، د هنري پلار خپلې سینې ته راجوخت کړم.

او راته يې په ژړغوني غږ وویل:

زما د هنري له یادونو صرف شفیق پاته وو او دې لیوني هم هڅه کوله، چې ما یوازې پریږدي.

او ځان چیرته بهر ملک ته ورسوي.

څه څه مطلب...!

ب ا څه

هن هن

په سر مې جټکه راغله، شاته وغورځېدم.

یو وخت مې سترګې خلاصې کړې، په سور پالنګ کې پروت وم.

شاوخوا ترې سره ګلان تاو شوي وو، هرې خواته د ګلان هارونه او ګلدانۍ پرتې وې.

دا وخت مریم راننوته، په ما لا هم سترګې پټې پټې کیدې، مریم یو دم له خوشحالۍ چیغه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

.منډه یې واخیسته ټوله کورنۍ یې خبره کړه، چې شفیق په هوښ راغی

ټول زما و سر ته راغلل، ما له خپل بابا څخه وپوښتل، بابا دا زه څه وینم؟

زما یار په حق رسیدلی، او تاسې دلته ماته د واده خونه تیاره کړې؟

د هنري پلار راته وویل:

بچی:

.په مرګ تر درې ورځو زیات خفګان ګناه لري

الله تعالی دې ستا او د مریم جوړه همداسې تر او تازه لري، په پښتنو کې صرف هنري هغه هغه اتل وو، چې خور د ډولۍ کړه، او ځان یې د ګولۍ کړ.

هنري د شین اسمان هاغه اتل ستوری وو، چې ټولو ستورو ته یې له مینې ډک آسمان پریښود.

.او پخپله د جدایې په تور بلک هول کې فنا شو

دا دنیا هسې هم فاني ده، الله تعالی دې دا کورنۍ په هاغه جهان نه بیلوي، او د شفیق او هنري داستان دې تر قیماته ژوندی وي.

.والسلام

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library